

gende paa Tingets Bord. Skulle de drøftes i Fællesudvalget? Nej. Skulle deres Repræsentanter møde for Fællesudvalget? Nej. Jeg tilstaar, at jeg har en vis Sympati med disse Mennesker, som ere troppede op ustandselig og have været alle Steder, uden at der efter min Mening er vist dem det allermindste Hensyn. Den højtærede Minister sagde, at jeg tog fejl; man havde taget Hensyn til Andragenderne, undergivet dem en grundig Undersøgelse. Den højtærede Minister nævnedes, at de vare blevne behandlede i Toldkommissionen; men den sad for 10 Aar siden, og dens Betragtninger og Beslutninger ere vel paa mange Punkter forældede. Den højtærede Finansminister henviste til, at hans Forgænger havde nedsat et Udvalg. Men det var et Udvalg af Toldembedsmænd, ikke et Udvalg, hvor Handelens og Industriens Repræsentanter kunde møde for ham. Men nu har oven i Købet den højtærede Finansminister sagt sig selv ganske imod, idet han nu til syvende og sidst har givet dem Foretræde for sig og sine Embedsmænd. Naar han har gjort det, er det dog et Bevis for — ellers forstaar jeg ikke, hvorfor han gjorde det —, at de ikke tidligere ere hørte, og at de nu blive hørte, tror jeg ikke har den fjerneste Betydning. At de have faaet Lov til at møde for Generaldirektøren, efter at de have været for saa mange andre, tror jeg ikke har den fjerneste Betydning for de sidste Forhandlinger.

Nej, naar jeg skulde give de ærede Repræsentanter et Raad, disse Folk, som i Virkeligheden repræsentere saa mange Tusinde Menneskers Interesser, var det det, at de nu alene skulde henvende sig til den højtærede Ordfører, at de skulde aldrig lade ham i Fred i de Uger, som nu ere tilbage, inden Afgørelsen vil blive truffen. Hvor han er, skulde de søge ham op. Rejser han til Odense, skulde de tage Morgenrødens Vinger paa og følge ham derhen. Hvis han gemmer sig i Landstingets Udvalgsværelse, saa søg ham der. Lad hans Dør aldrig være lukket, thi han er Manden, han er i Øjeblikket den eneste, som kan skaffe dem den Ret, han mener, de bør have, og som han ved sit Foredrag her har antydnet ved disse Ord, at de skulde have „tilstrækkeligt“. Dette kunne de faa gennem ham, fordi han har Magten i denne Sag. Han har Magten, fordi den er bleven ham overdraget som Lord Seglbevarer. En anden har overdraget ham Magten, og hvis den ærede Ordfører ikke kan lide Ordet „Segl“, kan jeg ogsaa udtrykke det saaledes, at den frikonservative

Jupiter har overdraget den letfodede Merkur sin Tordenkile i dette Tilfælde. Denne Sag er i hans Haand, og han kan føre den til Ende paa det frikonservative Partis Vegne, som har Magten her i Salen; det kan kaste sig til hvilken Side, det vil, og paa den Side, hvortil det kaster sig, er Flertallet. Derfor er der ingen anden Mulighed for Handelens og Industriens Repræsentanter end at holde det ærede Medlem fast paa det Standpunkt, han har indtaget; at nu skulde der ydes den Beskyttelse her i Landet, som er tilstrækkelig. Hvorledes den ærede Ordfører faar dette indpræntet i den højtærede Finansminister, det maa han om. Hvorledes den højtærede Finansminister faar dette indpræntet i Folketinget, det maa den højtærede Finansminister om. Det vil vise sig, om hans Lyst til at faa en Toldlov vil være mindst lige saa stor som hans Indfyldelse paa hans eget Parti.

Den ærede Ordfører gjorde saa overfor mig opmærksom paa, at jeg med Urette havde lyst efter Kompensationslovene. Disse Love ere, som bekendt, gaaede i Vinterhi. Der er et æret frikonservativt Medlem, som har Formandskabet og Vagten over dem, og de sove nu en stille Søvn til det Øjeblik, de skulde drages frem. Og det, sagde den ærede Ordfører til mig, er ganske rimeligt, thi før man vidste, om der skulde dækkes noget, var der ingen Grund til at komme med Dækningslove — det er omtrent det samme, som at før der kommer Ildebrand, behøver man ikke at komme med Sprøjten. Ja, det kan den ærede Ordfører mene, især hvis han vil gaa ud fra det Toldlovsforslag, som nu foreligger, med 11 Mill. Kr. Indtægtsforhøjelse, saa maa jeg ogsaa sige, at der er egentlig ingen Grund til Dækningslove. Naar man har 11 Mill. Kr., som Indtægten gaar op med, er der ingen Grund til at sørge for Dækning for det Beløb, som mangler. Men hvis vi skulde gaa ud fra, at denne Sag skal ende med Nedgang paa Toldloven, var der nok Grund til at spørge efter dem, i alt Fald, hvis man stiller sig paa den højtærede Finansministers Standpunkt i denne Sag, som maaske ikke falder sammen med den ærede Ordførers. Den højtærede Finansminister argumenterer jo ud fra det Standpunkt, at det, han vil, er, at Toldbyrden skal lettes for de ubemidlede og kastes over paa de bemidlede, og dertil vil han bruge Dækningslovene. Han har flere Gange triumferende gjort gældende overfor mig, at jeg saa ganske galt, hvis jeg mente, at der her kun skulde være